

WAKAYAMA TRONG TÔI

Vậy là 2 tháng cũng đã trôi qua kể từ ngày tôi đặt chân đến Wakayama. Cũng giống như bao du học sinh khác, tôi không tránh khỏi những lo lắng về cuộc sống nơi xa nhà, xa quê nhưng Wakayama đã làm tôi hoàn toàn ngạc nhiên. Wakayama rất giống với Bảo Lộc- quê hương nơi tôi đã sinh ra và lớn lên. Wakayama không ồn ào, náo nhiệt. Wakayama được bao bọc bởi những ngọn núi hùng vĩ, bầu trời trong xanh, những làn gió nhẹ thổi qua những tán lá tạo nên một không khí mát mẻ. Thiên nhiên mang lại cho tôi một cảm giác yên bình khó tả.

Nhớ lại những ngày đầu đi học, điều khiến tôi lo sợ nhất đó là con đường đến trường, vì tôi chưa bao giờ phải đi học trên một đoạn đường dài như vậy. Có những ngày trời nắng rất cả chân, cũng có những ngày trời gió mạnh như muốn thổi tôi bay đi, và cả những ngày mưa tầm tã mà tôi vẫn phải đạp xe trên con đường đó. Mệt lắm, nản lắm nhưng tôi vẫn tiếp tục đi, đi đến khi tôi nhìn thấy ngôi trường lấp ló trên đỉnh ngọn núi xanh hùng vĩ, cảm giác hạnh phúc lắm. Nhưng giờ đây, tôi không còn sợ nó nữa, không biết từ bao giờ con đường đi học đã trở thành người bạn thân của tôi.

Cũng chính trên con đường ấy, tôi đã học được một bài học quý giá. Đó là bài học về câu “chào buổi sáng”. Một câu chào thật đơn giản, nhưng nó rất diệu kì đấy. Vào mỗi buổi sáng đạp xe đi học, tôi dừng lại trước thanh chắn để chờ đoàn tàu chạy qua. Tôi nhìn thấy một bác đứng gác tàu, bác đã cao tuổi, trông khuôn mặt có vẻ nghiêm khắc. Ngày đầu tiên, nhìn khuôn mặt nghiêm khắc đó tôi rất sợ, thế là tôi im lặng và đi luôn. Ngày thứ 2, rồi ngày thứ 3 cũng vậy. Đến ngày thứ 4, tôi quyết định là khi đi ngang qua sẽ nói câu “chào buổi sáng” với bác. Và tôi đã làm như thế. Bỗng nhiên bác mỉm cười với tôi, một nụ cười thật phúc hậu, rồi đáp lại tôi “chào buổi sáng”. Từ đó cho đến bây giờ, tôi hàng ngày vẫn gặp bác gác tàu chỗ trạm xe lửa ấy và cả hai luôn nở nụ cười thật tươi rồi chào nhau. Câu nói đơn giản này đã giúp tôi trở thành 1 người dũng cảm hơn khi mở lời chào với người khác, đã giúp tôi có cái nhìn khác về người Nhật, người Nhật đâu phải ai cũng lạnh lùng đâu nhỉ, hơn nữa, bây giờ bác đã trở thành một người bạn hết sức thân quen của tôi, nhờ câu “chào buổi sáng” của người bạn này như một lời động viên giúp tôi bớt đi sự mệt mỏi, nắng nóng của mùa hè. Thay vào đó là một cảm giác dễ chịu lạ thường. Chỉ một câu nói thật đơn giản, nhưng nó đã trở thành sợi dây vô hình nối hai người hoàn toàn xa lạ. Câu nói này thật kì diệu phải không?

Cách đây không lâu, có một thầy giáo đã hỏi tôi rằng: “Khi qua Nhật rồi, em thấy có gì khác so với điều em tưởng tượng nhất?”. Tôi trả lời ngay: “Khi ở Việt Nam, em hay nghe người khác nói rằng, Người Nhật rất lạnh lùng, nhưng khi qua đây rồi, em không thấy như vậy”. Vị thầy đó nói với tôi bằng nụ cười hiền: “Hằng Chan, người ta nói vậy không sai đâu, người Nhật sống ở những đô thị lớn như Tokyo, Osaka.. do cuộc sống quá bận rộn mà người ta trở nên lạnh lùng như vậy”. Nhiều lúc tôi thường nghĩ, mình thật hạnh phúc khi ở đây, nếu Wakayama cũng náo nhiệt thì đâu còn nơi nào yên bình, nhẹ nhàng. Nếu nhíp sống ở Wakayama lúc nào cũng hối hả, thì người ta đi ngang qua nhau cũng chẳng có thời gian để mỉm cười, cúi đầu chào nhau, hay mình đi chậm lại một chút để nhường đường cho người khác. Vì vậy, tôi yêu Wakayama của hiện tại, một Waka yên bình và ấm áp, nơi có những con người rất đỗi giản dị và ân cần.

Ở Wakayama tôi được gặp những người bạn đến từ nhiều đất nước khác nhau, được sống chung với nhau, được cùng nhau trải qua quãng thời gian thật vui vẻ. Tôi được gặp những người thầy, người cô và nhiều người ở tổ chức tình nguyện luôn hết lòng chăm sóc, động viên tôi. Xin cảm ơn tất cả mọi người. Ở Wakayama, tôi có cảm giác như đang sống cùng với “người thân” của mình. Một lần nữa, xin cảm ơn tất cả mọi người. 10 tháng nữa, tuy không phải là thời gian dài, nhưng cũng đủ để mọi người cùng nhau tạo nên những kỉ niệm đẹp. Từ bây giờ, vẫn xin được mọi người giúp đỡ.

Tôi yêu wakayama từ những điều bé nhỏ nhất vẫn diễn ra hằng ngày. Wakayama là mảnh đất của tự nhiên, có hương vị của biển, có hoa và cây trái. Sau này, dù có trở về quê hương, Tôi cũng sẽ không bao giờ quên cảnh đẹp và những người thân của tôi ở nơi đây. Nếu sau này có ai hỏi tôi, sau khi đi du học tôi nhận được gì, tôi sẽ không ngại trả lời ngay rằng, điều quý giá nhất mà tôi nhận được là tình người ở Wakayama.

2016-2017 年度の交換留学生
PHAM THI BICH HANG